

RECENSIONES

Los videojuegos en la escuela, la universidad y los contextos sociocomunitarios

Coordinadores: SILVIA LÓPEZ GÓMEZ / JESÚS RODRÍGUEZ RODRÍGUEZ

Por Marcos Chavarría Teixeira

A presenza da tecnoloxía nas vidas dos e das docentes e do alumnado vai gañando paulatinamente máis terreo co paso dos anos. Dentro da oferta tecnolóxica podemos destacar de xeito particular aquela dedicada ao lecer e, dentro desta, os videoxogos como un expoñente imprescindible da potencia que teñen as TIC.

Os videoxogos reúnen unha serie de características relacionadas principalmente coa motivación que os fan realmente atractivos para o lecer dunha porcentaxe importante da poboación. No libro *Los videojuegos en la escuela, la universidad y los contextos sociocomunitarios*, editado pola editorial Octaedro e coordinado por Silvia López Gómez e Jesús Rodríguez Rodríguez, podemos ver como é posible empregar estas mesmas contribucións dos videoxogos en ámbitos alén do lecer, concretamente nos eidos educativos e sociocomunitario. Así, o libro conta cun prólogo asinado por Begoña Gros Salvat e Manuel Area Moreira, e con quince experiencias do ámbito iberoamericano divididas en seis capítulos en función do nivel educativo ou ámbito no que enmarcan.

O primeiro dos capítulos, dedicado á Educación Infantil, conta con dous artigos con experiencias nas que se empregan neste nivel educativo tanto videoxogos xa existentes como outros creados polo profesorado.

O capítulo dous contén catro artigos dedicados á Educación Primaria. Neles trátanse aspectos diversos do uso de videoxogos na aula: o uso de realidade virtual e aumentada, a ludificación das aulas e os aspectos cognitivos e emocionais.

No capítulo tres vemos catro experiencias neste casos centradas na Educación Secundaria e na FP. Están realizadas en diferentes materias, tanto con videoxogos educativos como con convencionais. Tamén se narra unha experiencia da creación de videoxogos nunha FP do Brasil.

Dedicado á Educación Superior, no capítulo catro podemos observar o uso de videoxogos na universidade desde dous prismas: o proceso de creación dun videoxogo e a ludificación da propia aula.

No capítulo cinco podemos analizar dúas experiencias relacionadas co ámbito sociocomunitario. Na primeira nárrese a política sobre videoxogos da Mediateka BBK, e na segunda faise unha relación das posibilidades do uso na formación profesional ou con persoas con diversidade funcional.

REVISTAGALEGA
DE EDUCACIÓN
PUBLICACIÓN DE NOVA ESCOLA GALEGA

ISSN: 1132-8932
Páx. 100 - 101

O último capítulo amosa unha proposta de análise de videoxogos reflexionando sobre as diferentes características a ter en conta, así como achegando datos de interese e referencias a outras guías.

En xeral, este libro supón unha mostra amplísima das diferentes aplicacións que se lles pode dar aos videoxogos na aula, en diferentes niveis e dende diferentes perspectivas. Permitiralle ao lector docente replicar estas aplicacións ou deseñar as súas propias e, ao non docente, informarse sobre o estado da cuestión no ámbito iberoamericano. ■

Comezar polo neno. Pontevedra: Kalandraka editora, colección «Biblioteca de Pedagogía»

LODI, MARIO (2023)

Por ACR

Comezar polo neno (tamén *Comezar co neno*), libro publicado por primeira vez en 1977, é, quizais, o texto fundamental da actividade pedagóxica do mestre italiano Mario Lodi, ao que se segue a facer referencia para unha reflexión sobre a relación entre os nenos e a escola, e estas e o contexto social. A súa acción educativa e a súa escrita, ou as súas habituais intervencións públicas formativas e de carácter político, marcaron momentos notables de reflexión sobre o mundo da escola e das nenas e dos nenos a través dun compromiso profundo, concreto e cotián.

Mediante a relación continua co seu alumnado de educación infantil e de primaria, na observación atenta do seu modo de pensar e aprender, Mario Lodi rediseñou o sentido e o valor da escola, propoñendo un cambio de perspectivas e de metodoloxía, a partir da aula como lugar de intercambio e confrontación. A experiencia de Mario Lodi e as súas elaboracións foron fundamentais para facer nacer unha nova conciencia sobre os nenos e sobre o seu ser, portadores dunha verdadeira cultura que hai que respectar e valorar, como Francesco Tonucci ten posto de relevo.

Comenzar por el niño coñeceu unha única edición en español en 1980. Non así outros libros de Lodi. Os seus textos, como o tan citado *El país errado* (Barcelona, Laia, 1973) foron moi lidos polo profesorado renovador entre nós nos pasados setenta e comezo dos 80, acadando importante difusión como parte da influencia lograda polos docentes pertencentes ao Movemento de Coperazione Educativa. En 2022, centenario do seu nacemento, produciuse en Italia un rescate desta figura, tamén autora de textos literarios construídos cos nenos e nenas que formaba. Con esa conciencia procedeuse a realizar a presente edición en galego e en español. Lodi era coñecedor de Nova Escola Galega e con el tivemos a fortuna de soster algunha correspondencia desde 1974. ■

